

S uspostavljanjem nove Kongregacije za sakramente i bogoštolje 14. srpnja 1975., mons. Noè biva potvrđen za podsekretara u Odjelu za bogoštolje novog dikasterija. U cilju davanja većeg poticaja aktivnosti na području liturgije, mons. Noè je 21. listopada 1977. imenovan za pri-dodatnog tajnika Odjela za bogoštolje.

Kao u potvrdu i priznanje jednoga tako intenzivnog i mnogovrsnog rada, mons. Virgilio Noè sada, evo, uzdižu na dostojanstvo nadbiskupa kao tajnika Kongregacije za sakramente i bogoštolje — Odjel za bogoštolje.

To uzdignuće ima posebno značenje koje ide i preko osobe novoga nadbiskupa tajnika. Tu je uključen Odjel za bogoštolje koji tako na autoritativan način vidi potvrđeno promicanje jednoga od vitalnih područja života Crkve — svete liturgije.

Dobar je znak što je služba takve visine i tolike odgovornosti povjerenjena čovjeku koji je liturgiji posvetio — u proučavanju, predavanju, upravnim poslovima i u pastoralnoj praksi — gotovo čitav svoj život.

S novom službom, milošću i dostojanstvom sakramenta svećeničke punine, mons. Noè će naći načina da pokupi plodove onoga što je obilno sijao po različitim poljima svoje svećeničke djelatnosti. Zbog svega toga, njegovo biskupsko posvećenje ispunja nas veseljem; u tom vidimo garanciju da će ekvilibrij i vjernost nastaviti usmjeravati hod liturgije prema uputama Koncila, na slavu Božju i spasenja čovječanstva.

S talijanskoga preveo: S. Anić

NOTITIAE, 187, vol. 18 (1982), br. 2, str. 85-87.

U SLUŽBI BOGOŠTOVLJA

Homilija pape Ivana Pavla II. koju je održao 6. ožujka 1982. u vaticanskoj bazilici za vrijeme mise na kojoj je preuz. gospodin Virgilio Noè, izabrani nadbiskup Vonkarije i tajnik Sv. kongregacije za sakramente i bogoštolje, Odjel za bogoštolje, zaređen za biskupa.

»Ovo je Sin moj. Ljubljeni! Slušajte ga!« (Mk 9,7).

Taj je glas iz svijetlog oblaka i obuzeo apostole svojim gromkim zvukom.

Ljubljeni Sin. Onaj, koji je »odsjev slave Oca i otisak njegove biti, koji sve uzdržava snagom svoje riječi« (Heb 1,3), otkriva i danas pred nama, koji mu se klanjamo u slavljenju Euharistije, svoju slavu i sjaj svoga Jedinorođenog Sina. On je ovdje. Blistav od slave koju mu je sam Otac dao prije negoli je svijeta bilo (usp. Iv 17,5); najviša kruna objave Boga čovječanstvu; svršetak Starog zavjeta; u njemu je izvršenje

Zakona i Proroka i s njim počinje Crkva. Mojsije i Ilija razgovaraju s njim, da pokažu njegovu središnju ulogu u čitavoj povijesti spasenja; apostoli se tu nalaze, iako obuzeti svjetlom, da kroz vjekove budu njihovi vjerni i ovlaštani svjedoci o dolasku Sina, što će trebati naviještati narodima.

»Ovo je Sin moj, Ljubljeni! Slušajte ga!«

Ne obuzima li i nas ovog časa radost, divljenje, strah, čuđenje, što je nekoć obuzimalo duh Petra, Jakova i Ivana? Ljubljeni Sin je ovdje. Čak i za nas. Dao se za nas. Živi za nas. Umro je za nas. Dolazi da nam dadne ljubav Oca i s njom sve ostalo. »Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? On koji čak nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?« (Rim 8,31). Bog nam ga je dao, žrtvovao ga za nas ljude dovodeći do konačnog izvršenja, a ne do žrtvovanja, onog što je samo u slici zatražio od Abrahama. »Uzmi svoga sina, jedinca svoga koga ljubiš... i prinesi ga kao žrtvu paljenicu« (Post 22,2). Bog nema srca da od Abrahama traži sve do kraja, da mu žrtvuje sina jedinca. Ali je za nas dao svoga Sina, Krista našeg brata. I Isus se prikazuje, »jer je ljubio svoje koji su bili u svijetu, ljubio ih je do kraja« (Iv 13,1).

Iz tog prinosa, od toga uzajamnog darivanja ljubavi bez granica, bez usporedbi, Oca i Sina prema nama, rođena je Crkva, rodila se Euharistija, nastalo je svećeništvo, proizašli su drugi sakramenti, a u svijet je ušao život vječni.

»Ovo je Sin moj, Ljubljeni! Slušajte ga!«

Predraga braćo!

Stojimo pred jednim novim biskupskim ređenjem. Po molitvi i polaganju ruku, što ću učiniti ja i braća u biskupstvu, Duh će Sveti na jedinstven i konačan način zaposjesti dušu i osobu »ovog izabranika«. Učinit će od njega jedan znak, postat će svjedok i sredstvo za izgradnju svoje sv. Crkve. Domalo ću zapitati »ovog izabranika«: »Hoćeš li izgrađivati tijelo Kristovo, njegovu Crkvu, i ostati u njegovu jedinstvu...?« Nad njega ću zazvati milost Boga Oca, moleći ga »ut... summum sacerdotium tibi exhibeat: da puninu svećeništva izražava na besprijeokoran način pred tobom, da ti služi dan i noć, trajno ublažuje tvoje lice prema nama i prikazuje darove tvoje sv. Crkve« (Pont. Rom., Posvetna molitva).

Ovaj prinos, ova služba, ova punina svećeništva prosljeđuje i ponovno uprisutnjuje u Crkvi prinos i službu Krista, vrhovnog i vječnog svećenika; produžuje mu službu svetosti i milosti preko slavljenja božanskih tajni, propovijedanjem Evandjelja i podjeljivanjem Duha Svetoga. Odsad je i ovaj izabranik pozvan da unaprijed živi bliže Kristu, liturgu, učitelju i kralju, za posvećenje ljudi. Pozvan je na intimnije zajedništvo s Božjom riječju, da bi je prenosio drugima. Na njegovu ćemo glavu staviti knjigu Sv. pisma. Kako duboko komentira Pseudo-

-Dionizije, što je kasnije preuzeo i sv. Toma, to se čini za biskupe »ukoliko oni na jedinstven i učiteljski način očituju ono što je Bog rekao, učinio i otkrio, svaku riječ i sveto djelo... Doista, biskup, nasljedovatelj Božji, ... ne samo da je rasvijetljen istinskim znanjem koje je predano od Boga... nego ga i sam prenosi drugima« (usp. De Ecclesiastica Hierarchia, V, III, 7; PL 3, 513; S. Thomas, S. Th. II-II, 184, 5).

Svjetlo koje s Tabora rasvjetljuje Crkvu nastavlja se hijerarhijski širiti preko božanskog poslanja i službe, nadasve preko djelovanja biskupâ. I mi smo večeras uronili u svijetli oblak, i mi s apostolima mistički gledamo Kristovu slavu, i mi slušamo glas Očev. Prihvaćamo ga proglašujući svijetu poput apostola, kao njihovi nasljednici kroz vjekove, da je samo Isus spasitelj, da je samo Isus otkupitelj čovjeka, da je samo on Sin Božji.

»Ovo je Sin moj, Ljubljeni! Slušajte ga!«

Ovom neprekinutom lancu glasova što najavljuju u vremenu Kristovo spasenje, od sada unaprijed bit ćete pridruženi i Vi, mons. Virgilio Noè. Upravo ćete sada postati dionikom istoga pomazanja Krista, liturga, proroka i kralja. Vi ćete jednako kao sva subraća u biskupstvu primiti Evanđelje da »propovijedate Božju riječ sa svom strpljivošću i naukom«; primiti ćete prsten da »čuvate Crkvu, Božju zaručnicu, u svetosti i s neustrašivom vjerom«; primiti ćete pastoral, »znak pastirske službe, da vodite brigu za cijelo stado« (usp. Pont. Rom.).

Povjeravam Vam sa strepnjom u srcu te simbole novog dostojanstva i vlasti, čime ćete biti urešeni u Crkvi Božjoj. Kako bih u ovom času mogao ne misliti da ste Vi bili uza me za vrijeme mnogobrojnih svetih bogoslužja, ovdje u Sv. Petru, i u Rimu i izvan Rima, kao vjerni i brižljivi čuvar pontifikalnih obreda još od samoga mog početka služenja Crkvi? Tako ste bili i uz Pavla VI., koji Vas je pozvao, i uz blagopokojnog Ivana Pavla I. Sada Vam povjeravam te simbole ne samo s uvjerenjem da Vi dostojno nosite u ovom činu Vašu dobro poznatu liturgijsku osjetljivost, nego i jer Vi trebate u Crkvi izvršiti jednu posebnu službu, s obzirom na dostojanstvo, brigu, trajno oživljavanje bogoslužja, u Sv. kongregaciji koja ima časní naslov »za sakramente i bogoslužje« i zaslugu za svoj rad.

Ono što Vi trebate širiti i poticati jest sami sjaj kulta koji dugujemo jedinom i vječnom Svećeniku, jest ljepota neokaljene Kristove Zaručnice, koju Vi, skupa s cijelom družbom Dikasterija u svim njegovim sastavnim dijelovima i u svim njegovim stupnjevima, trebate učiniti da blista pomažući mi na taj način u onome što smatram svojom najodličnijom i najsvetijom zadaćom moga papinskog služenja.

U vršenju svojih svakodnevnih dužnosti nemojte imati pred očima drugo doli slavu ljubljenog Sina Božjega. I, premda nam dršću sile,

premda nam srce tuče na pomisao tolike odgovornosti što je povjerena našim skromnim silama, ne plašimo se! Idimo naprijed, uvijek! Radimo, žrtvujmo se! Gospodin je s nama.

»Da, ja sam tvoj sluga, Gospodine, tvoj sam sluga, sin službenice tvoje... Tebi ću prinijeti žrtve hvale i zazvat ću ime Gospodnje. Izvršit ću Gospodinu zavjete svoje pred svim pukom njegovim, u predvorjima Doma Gospodnjega« (Pripj. ps., Ps 115).

Da, časni brate; da, časna braćo i sinovi: ne bojmo se! Gospodin je s nama. Ostanimo s njim: »Tebi ću prinijeti žrtve hvale — i zazvat ću ime Gospodnje.«

Amen.

S talijanskoga preveo: S. Anić

L'OSSERVATORE ROMANO, 8-9 marzo 1982.

NOVA HRVATSKA CRKVENA PUČKA PJESMARICA »SLAVIMO BOGA«

Upravo je izišla u Frankfurtu na Majni zadivljujuće lijepo opremljena nova crkvena pučka pjesmarica pod naslovom »Slavimo Boga«. Izdao ju je Nadđušobrižnički ured hrvatskih misionara u SR Njemačkoj za potrebe Hrvata vjernika u inozemstvu. Pjesmarica je džepnog formata veličine 15,5 x 10,5 cm. Iako ima gotovo 800 stranica, debljina hrbata iznosi jedva 2 cm. Naime, pjesmarica je tiskana na najljepšem tiskovnom papiru tzv. biblijskom na kakvom se tiskaju biblije, časoslovi i slične vrijedne knjige. Već letimičam pogled na pjesmaricu pruža dojam da se zbilja radi o vrijednom izdanju i savjesno pristupljenom i obavljenom poslu.

Predgovor pjesmarice napisao je sam zagrebački nadbiskup-metropolit mons. dr. Franjo Kuharić, a uvod nadđušobrižnik hrvatskih misionara u SR Njemačkoj p. Bernard Dukić, koji se pojavljuje ujedno kao i priređivač skupa s dr. Šimunom Šipićem, prof. Matom Leščanom, Antom Bešlićem i Anom Drežnjak.

P. Bernard Dukić po treći put u zadnjih desetak godina pokušava pružiti hrvatskim vjernicima u inozemstvu prikladan priručnik pučkih popijevaka za liturgijska slavlja. On je dva puta to ostvario uz suradnju Instituta za crkvenu glazbu i Središta za koncilska istraživanja »Kršćanska sadašnjost« iz Zagreba, a sada i samostalno. Koristeći iskustva ranijih pothvata te mnoge preporuke crkvenih glazbenika i pastoralnih radnika, on je zaista pružio izuzetno uspjeti priručnik za liturgijska slavlja koji će obradovati ne samo vjernike, crkvene glazbenike već i svakog svećenika bez izuzetka. Naime, priručnik po vanjskoj opremi i sadržaju ide ukorak najvećih istovrsnih evropskih dostignuća, npr. njemačke pjesmarice »Gotteslob«, a u nekim pojedinostima nadilazi takva ostvarenja, jer pjesmarica osim popijevaka sadrži niz molitava, liturgijskih obreda i pouka, što ne sadrže mnoge pjesmarice drugih evropskih naroda.

Pjesmarica »Slavimo Boga« razdijeljena je na XIII poglavlja:

Prvo poglavlje ili odsjek donosi najosnovnija saznanja o vjeri potrebna svakom vjerniku, te obrasce katoličke nauke i vjerske simbole.

Drugo poglavlje obuhvaća saznanja o molitvi te najosnovnije molitvene obrasce koje svaki katolik treba naizust pamtititi kao i niz molitava za osobnu pobožnost u raznim životnim okolnostima.